

অসম সাহিত্য সভা

অষ্টচত্বাৰিংশ অধিবেশন

টিনিচুকীয়া : ১৯৮১

দ্বিতীয় আলোচনা চক্ৰ

সভাগতিৰ ভাষণ

ডঃ মোহিনী কুমাৰ শইকীয়া

অসমীয়া সংস্কৃতিৰ অধ্যয়ন প্ৰমুখ ধাৰণা

লুইত ভূমি আজি অসম নামেৰে পৰিচিত। সেইবাবেই ইয়াৰ ভাষা-সংস্কৃতিয়ো আ.ত. “অসমীয়া” নামেৰে অতিহিত হৈছে। ভাৰত পুৰাণৰ যুগত এই ভূমি বগুড়া কেইবাখনো ৰাজ্য গঢ় গৈ উঠিছিল। তাৰ ভিতৰত প্ৰধান আছিল প্ৰাগজ্যোতিষ, শোণিতপুৰ আৰু কুণ্ডিল বা বিদৰ্ভ ৰাজ্য। কালক্ৰমত এই পৌৰাণিক ৰাজ্যৰ ওৰ পৰি, সমগ্ৰ অঞ্চল বোৰ সামৰি গঢ়ি উঠিল কামৰূপ ৰাজ্য। তেতিয়া লুইত পৰীয়া সংস্কৃতিয়ে নাম পালে কামৰূপী সংস্কৃতি। এই কামৰূপ ৰাজ্যতো পতন ঘটি অম্বু হ'ল কমতা, ভূঞা, কছাৰী, আহোম আৰু চুতীয়া ৰাজ্য। এনে ৰাজনৈতিক বিভাজনে কামৰূপী সংস্কৃতিক বিখণ্ডিত কৰিছিল। কিন্তু কালক্ৰমত ই অসম আৰু অসমীয়া নামৰ মাধ্যমে পুনৰ সংহত হৈ পৰিল।

প্ৰাচীন প্ৰাগজ্যোতিষ ৰাজ্যৰ প্ৰতিষ্ঠাতা আছিল “কুশৰপুত্ৰ”। কামৰূপৰ সন্ধান কুশৰপুত্ৰই এই কুশৰপুত্ৰ নহ'ব পাৰে। কাৰণ পশ্চিম এশিয়াৰ পাবলু আৰু ইৰাকৰ কাষত সভ্যতা বিস্তাৰ কৰা এদল মানুহৰ নাম আছিল কুশৰপুত্ৰ। পশ্চিম এশিয়াৰ এই অঞ্চলতে আকৌ এদল টিকনি ধাৰী মানুহ গৈ তাত আখৰ লিখা পদ্ধতি প্ৰচাৰ কৰিছিল। তেওঁলোকক পণ্ডিত দক্ষিণ ভাৰতৰ দ্ৰাবিড়ী জাতৰ ঠালৰ ক্ৰুইই মানুহ বুলি অনুমান কৰিছে। এই ক্ৰুইই সকলেই পাবলু বা ইৰাকৰ “সুমেৰিয়” জাতি হিচাবে পৰিচিত হৈছিল বুলিয়ো সম্ভৱ পোৱা গৈছে। বৰ্ত্তমানে পণ্ডিত সকলে জানিব পাৰিছে যে ইৰাক বা পাবলুৰ এই সুমেৰিয় সকলৰ ভাষাৰ চিন লুইত ভূমিতো আছে। দ্ৰাবিড়ী ক্ৰুইই সকলক দক্ষিণ ভাৰতত বিমোহী, ক্ৰুই বিবলু আদি নামেৰে জনাজাত। লুইত ভূমিৰ উত্তৰ বগুৰ নাম সৌমাৰ। বগা সকলৰ কোনো কোনো ঠালে এইবোৰ মানুহক ‘চুমাৰ’ (Tsumar) বোলে। এই অঞ্চলৰ লোকেই “পথান-মমাৰত” খেতিৰ দিনত কালৰ “সমাৰ” বাহ।

পশ্চিম এশিয়াৰ সুমেৰীয়ান সকল যদি ভাৰতৰ পৰা যোৱা জাৰিডী গেষ্টিব ক্ৰাই বা বিবোহী জাতিৰ লোক হয় তেন্তে লুইত ভূমিত সুমেৰীয় ভাষাৰ চিন বহন কৰি থকা লোক সকলো নিশ্চয় জাৰিডী গোষ্টিৰেই আছিল। এই জাৰিডী সকলক ইয়াত ববাহী নামেৰেই পৰিচিত আছিল বুলি অনুমান হয়। অসমৰ ববাহী সকলৰ কেশ বিদ্ভাস, বস্ত্ৰ পৰিধান, ঘৰ সজা পদ্ধতি বন্ধা বঢ়া আদি লগৰ অথ জাতিতকৈ উন্নত আছিল বুলি বুজিব বিবৰণে সাক্ষি দিছে। তেওঁলোক ভাষা সাহিত্যৰ চৰ্চ্ছাতো অগ্ৰসৰ যে আছিল তাৰ প্ৰমাণ হ'ল এই যে চতুৰ্দশ শতিকাত হেতিয়া ভাৰতৰ কোনো জাতিয়েই সৰ্বজনপ্ৰিয় গান্ধাৰী পূৰ্ণ বামাৰ্ণৱ আত্মক নিজৰ ভাষালৈ অনুবাদ কৰিবৰ সাতস নকৰিছিল। তেতিয়া লুইত ভূমিৰ ববাহী বজাৰ বাজ সজাত এই ভাৰতীয় মহা গ্ৰন্থ সংস্কৃতৰ পৰা লুইত ভূমিত থলুৱা ভাষালৈ সুন্দৰ কৈ অনুদিত হৈছিল।

খৃষ্টিৰ শতাব্দীৰ আদি কাল চোৱাত ভাৰত ভ্ৰমণলৈ অহা পশ্চিমীয়া পৰিব্ৰাজকৰ ভিতৰত তোলেমাইয়ে দিয়া গঙ্গা নদীৰ পূৰ্বাঞ্চলত কাম কৰা মানুহৰ ভিতৰত ডোমাচা, নগালোগৈ, চেটটয় (শেচি) তিলাদয় (টোটলা ? টিৰা ?) আদি নামৰ মাজত বিবোহী জাতিবো জাতিবো উল্লেখ। বৰ্তমানে এই কুসন্ত্য ববাহী জাতি আহোম কচাৰি, চুতীয়া জাতিৰ মাজত জাহ গ'ল।

লুইত ভূমিৰ পাহাৰত বাস কৰা জাতিৰ ভিতৰত খাচিয়া সকল অশু জাতিতকৈ পৃথক। তেওঁলোকক এটো অষ্ট্ৰ'য়ড গোষ্টিৰ বুলি ধৰা হৈছে। তেওঁলোকৰ ভাষা মনধেমৰ শাখাৰ অন্তৰ্ভুক্ত। এই খাচীয়া সকলৰ মাজত প্ৰচলিত কিংবদন্তিৰ মতে তেওঁলোক আদিতে ভৈয়ামৰ সমতল অঞ্চলতেই বাস কৰিছিল। তেওঁলোকৰ কাষতে আক এল মানুহে বাস কৰিছিল।

সেইদল মানুহে যুৱত সংহীয়াকৈ টিকনি বখাটো নীতি বুলি মানিছিল। তেওঁলোক হুয়াদল মানুহেই জাখৰ লিখাৰ পদ্ধতি জানিছিল। কালক্ৰমত এক মহাপ্ৰাৰনহে ভৈয়াম অঞ্চল জয়মণ

চোৱাত তেওঁলোক দুয়ো দলেই পানীত উঠি ফুৰিব লগাত পৰ্বোতে হুয়াদলেই নিজক লিখাৰ সক্ষম পদ্ধতি আৰু গ্ৰন্থবোৰ বন্ধা কৰাৰ চেষ্টা কৰিলে। টিকনিধাৰী লোকে সেইবোৰ নিজৰ টিকনিত লৈ বন্ধা কৰিলে। খাচীয়া সকলৰ টিকনি নথকাত মুখত লৈ কুকতে সি পানীত উঠি গ'ল। সেইবাবে খাচীয়া সকলৰ নিজৰ 'হবক' নোহোৱা হ'ল বুলি বিশ্বাস। প্ৰথমৰ পৰা বন্ধা পৰিবলৈ খাচীয়া সকল পাহাৰৰ ওপৰলৈ উঠিলে। পাহাৰত অঞ্চলত পানীয়েদি গৈ "হবক" বাস্তৱ্য শিকোৱা টিকনিধাৰী লোকৰ আক লুইত ভূমিতো প্ৰথমত পানীত উঠি, লিখাৰ গ্ৰন্থ পদ্ধতি আদি বন্ধা কৰি উঠি ফুৰা টিকনিধাৰী মানুহৰ কাহিনী দুটাৰ সাদৃশ্য চমক প্ৰদ। উপকল্প সকলো কথা চালি জাৰি চালে অনুমান হয় লুইত ভূমিৰ ববাহী সকলো জাৰিডী ক্ৰাই তথা খাচীন সুমেৰীয় জাতিবোই লোক। তেওঁলোকৰ ভাষা সংস্কৃতিকৈলৈ লুইতপৰীয়া সংস্কৃতি যথেষ্ট উন্নত আৰু শাস্তাৰী হৈছে।

এইদেশৰ ববাহী বজাৰ মোহৰত গাচৰিৰ চাব আছিল বুলি শুনা যায়। এসময়ত গাভৰু পৰ্বতৰ কাষত বাগিছা বোলোতে এজন বৈহাজে এনে মোহৰ মাটিৰ ওলত পায় ইংলেণ্ডৰ সংগ্ৰহালয়ত লৈ যোৱা কৰা শুনা যায়। কেনে কোনো সম্প্ৰদায়ৰ মতে গাহৰী মোহৰৰ টকা পালে মানুহৰ সোঁভাগাৰ ওদৰ হয়। গাচৰিৰ অন্য মাম বৰাহ। প্ৰাগজ্যোতিষ পুৰৰ এজন বজা নবকান্ধ, বৰাহ বিষ্ণুৰ সন্তান। নবকান্ধৰ আগৰ বজাৰ ভিতৰত আদি আছিল মণি জ দানৱ। এওঁৰ পাচৰ বজা কেজনৰ নামৰ পাচত অশ্ব শব্দ সংযোজিত হৈছে। সৰ্বসাধাৰণ ধাৰণা হ'ল অশ্ব, দানৱ আদি শব্দ কেৱল মঙ্গোলীয় গেষ্টিৰ লোকক বুজাবৰ বাবে ব্যৱহৃত হৈছিল। সেইবাবে মহিবজক সকলোৱে মঙ্গোলীয় জাতিৰ বড়ো গেষ্টি লোক অনুমান কৰে। কিন্তু 'দানখ'-দিক্কাৰি, চমৰীয়া আদি নামৰ অমঙ্গোলীয় আৰু সমুদ্ৰ ববাহী জাতি আছিল। অশ্ব বোলা এজাতি লোকে ইয়াক অঞ্চলত তিনিগ বহৰ জোৰি অতি নিষ্ঠোৰ-

তাৰে শাসন কৰিছিল তেওঁলোক সভ্যৰ নাম চিহ্ন এতিয়া মাটিৰ তলৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰা হৈছে এই অশ্বৰ সকল চিমেটিক গোষ্ঠিৰ লোক আছিল অস্ত্ৰহাতে আৰো যি পোৰানিক কাহিনীত মণিবজ আৰু তেওঁ পাচৰ বজাৰ নাম পোৱা গৈছে তাতেই কোৱা হৈছে মহীৰজৰ পাচৰ বজা হট মাথুৰে স্নেচ আৰু কিবাট সকলক নিজৰ বাহিনীত ডাঙালৈ এই দেশত তেওঁলোকৰ প্ৰতিপত্তি বঢ়াছিল। কিন্তু পাচত বৰাৰ বংশ আৰু কোঁৱৰ নৰকাৰে হট মাথুৰ হত্যা কৰি বাত পাচ দখল কৰে আৰু দেগৰ মাজৰ পৰা কিবাট আৰু স্নেচ সকলক উদ্ধাৰ কৰি মথুজ ভীৰলৈ পঠাই। ইয়াৰ পৰা বুজা যায় যে কিবাট আৰু স্নেচৰ প্ৰতিপত্তি মহীৰজৰ বহুকালৰ পাচতহে হয়। সেইবাবে ধাৰণা হয় যে প্ৰাগজ্যোতিষৰ প্ৰথম বজা মহীৰজ বৰাৰ বা ডাবিডী অথবা সূৰ্য্যবীৰ লোকহে হব পাৰে। কাৰণ প্ৰাগজ্যোতিষ প্ৰতিষ্ঠাতাৰ নামো কুশৰ পুত্ৰ আৰু ইবানত সভ্যতা বিলোৱা মানুহ বিনয়ো কুশৰ পুত্ৰ নামধাৰী ক্ৰুই গোষ্ঠিৰ ডাবিডি মাথুহ বুলি অনুমান হৈছে।

অস্ত্ৰহাতে আৰো খাচিয়া সকলক প্ৰটো অষ্ট্ৰলয়ড বুলি ধৰিলেও তেওঁলোকৰ নিচিনা সংস্কৃতি আচাৰ-নীতি থকা এদল ককেচীয় মানুহ মধ্যএশিয়াত থকাৰ চিন পোৱা গৈছে। তেওঁলোককো খচ বোলা হৈছিল। থকাও গোটা কাঠ খুলি তাত, স্তম্ভক, আদিফালৰ খাচীয়াই যি দৰে থৈছিল, আৰু মৰিশালীত জোঙা শিলৰ খুটা পুতিছিল সেইদৰেই মধ্যএশিয়াৰ খচ সকলেও শ সৎকাৰ কৰিছিল। এই খচ সকলৰ বাবেই ভাবতৰ অকল বিশেষ, “ফাশ্মীৰ”, “কচ্ছ” কাছগড় নামেৰে জনাজাত হ'ব বুলি বিশ্বাস। খাচীয়া সকলৰ দৰে এওঁলোক মাতৃ প্ৰধান জাতি আছিল কিন্তু তেওঁলোক আছিল ককেচীয় গোষ্ঠিৰ। এই খিনি বিচাৰৰ পৰা অন্ততঃ অনুমান কৰিব পাৰি যে এই লুইত ভূমিত ককেচীয়-খাচ আৰু প্ৰটো অষ্ট্ৰীয় খাচীয়া মিল হৈছিল আৰু লেনাদেনা গাঢ় হৈ সংস্কৃতিৰ সংমিশ্ৰণ হৈ পৰিছিল।

এই সম্পৰ্কত অন্য এটা প্ৰয়োজনীয় কথা হ'ল এই দৰে দীৰ্ঘকাল থাকি এক যেন হৈ পৰা খাচীয়াৰ লগতে বাস কৰিছিল টিকনীধাৰী ডাবিডী সকলে। এই খিনি কথাৰ পৰা অনুমান হয় যে এই লুইত ভূমিত ডাবিডী, প্ৰটো অষ্ট্ৰলয়ড, খচ নামধাৰী ককেচীয়, অশ্বৰ নামধাৰী চেমেটিক আৰু কিবাট বা স্নেচ নামধাৰী মঙ্গোলীয় জন গোষ্ঠিৰ সন্মিলন অতি প্ৰাচীন কালতেই হৈছিল।

খাইথিয়ান সংস্কৃতিৰ সময় কৈৱল খাচীয়া সকলৰ লগতেই নহয় ভৈয়াম বাসীৰ মাজতো এতিয়াও দেখা যায়। সেইদৰে প্ৰাচীন ইবানৰ অশ্বৰ সকলৰ বা এই নাম বকল কৰি লৈ কোনো জাতি এই লুইত ভূমিত আছিল নে নাই তাক ঠিৰাং কৰিবলৈ অসমৰ দ্ৰব্য সংস্কৃতিৰ লগত ইবাক অকল উদ্ঘাটিত অশ্বৰ সভ্যতাৰ মজুলীৰ বৰ্ণনাবে বিজোৱা দৰকাৰ।

কিবাট বা মঙ্গোল সকলৰ অৱদানেৰে লুইত ভূমিৰ সংস্কৃতি পুঠি। কিন্তু এই মঙ্গোল সকলৰ ভিতৰতো হন মোগল আৰু চীন মঙ্গোলৰ সংস্কৃতিৰ পাৰ্থক্য আছে। চীন মঙ্গোলে হন মঙ্গোলৰ তাকনা সহ্য কৰিব নোৱাৰি তেওঁলোকৰ বিখ্যাত মহাপ্ৰাচীৰটো নিৰ্মান কৰিছিল। হন সকলৰ একোটা ফৈদক বৰ্ডো বা বৰ্ডো বোলা হৈছিল। এই বৰ্ডোবোৰে বিভিন্ন ঠালৰ মাজৰ এটা ঠালক আৰো “কৌছে” বোলা হৈছিল, কাৰণ তেওঁলোকে ঘোৰাবে টনা চকা লগোৱা প্ৰকাণ্ড ঘৰকণী গাড়ীত নিজৰ পৰিয়াল লৈ ঘূৰি কৰিছিল। কৌছে শব্দৰ অৰ্থ গাড়ী বা “চক্ৰমান” বুলি ভবা হয়। ভ্ৰাম্যমান একোটা বৰ্ডো বা ফৈদৰ মাতৃকথা, অন্যটোৰ লগত কিছু পৃথক হোৱা স্বাভাৱিক। প্ৰতি ফৈদত প্ৰত্যহত ভাষাক সেইবাবে বৰ্ডো বোলা হ'ল বুলি কোনো কোনোৱে কয়। এই হন সকলৰ অন্য এক বৰ্ডোৰ বা ফৈদৰ নাম হ'ল তুৰ্কী। হন মঙ্গোল সকল খাইবাৰ পথেদি অহাধেন অনুমান হয়। কাৰণ তেওঁলোক চীনমঙ্গোল বাজ্যৰ উত্তৰ ফালেহে বাস কৰিছিল। চীন মঙ্গোল সকল লুইত ভূমিৰ উত্তৰাঞ্চলৰ গিৰি বাজিলৈকে বিয়পি আছিল। আৰু চীন

মঙ্গোলৰ লগত হ'ল মঙ্গোলৰ যুগমীয়া শক্ততা চলিছিল। অসমৰ কোচ ৰাজবংশী আৰু বড়ো জন জাতিয়েই এই হ'ল গোষ্ঠিৰ লোক হয়তো হ'ব পাৰে। বড়োসকলৰ আৰু কোচ ৰাজবংশী সকলৰ বাৰ্ষিক উৎসৱ পূৰ্ণতাৰ পদ্ধতি আদিয়ে প্ৰাচীন হ'ল সকলৰ ভেঁনে উৎসৱৰ বৰ্ণনালৈ টাং কৰে মনস্ত পেলাই দিয়ে। হ'ল সকলৰ ফৈদক যেনেকৈ বৰ্ত্তে বোলা হয় আৰু এনে এটা বৰ্ত্তেৰ লোকক কোঁচে বুলি অভিহিত কৰা হয়। লুইত ভূমিৰ পশ্চিম অঞ্চলৰ এই মঙ্গোল গোষ্ঠিৰ লোক সকলোকে বড়ো বা বড়ো আৰু একৈদক কোচ বুলি কোৱা হয়। এওঁলোকৰ সংগোত্ৰে তুৰ্কী নামৰ ফৈদটো ইচলাম ধৰ্ম্মত দক্ষিণ হৈ ত্ৰয়োদশ শতিকাতহে এই দেশত পদাৰ্পন কৰে। ফেৰিষ্টাৰ বিৱৰণীত থকা লুইত ভূমিৰ দুৰ্ব্ব যোদ্ধা শঙ্কল বজাকো কোচ বুলি কোৱা হৈছে। তেওঁ পাঞ্জাবৰ কাবুলৈকে ৰাজ্য বঢ়াই শেষত মধ্য এশিয়াৰ অন্ততম হ'ল বাব। তুৰ্কীয় ৰজা আক্ৰাচিয়াবৰ হাতত বন্দী হৈ মধ্য এশিয়াতে শেষ নিশ্বাস পেলাইছিল। আক্ৰাচিয়াৰে তেওঁৰ সেনাপতি পীৰাম ৰেচিয়া, শঙ্কল ৰজাৰ হাতত লুইত ভূমিও বন্দী হোৱাৰ খবৰ তুৰ্গে পাইছিল আৰু অতি কম সময়তে বিপুল অধিবাহী কাহিনী লৈ আহি লুইত ভূমিতে শঙ্কল বজাক আগচি ধৰি বুকু কাৰিছিল। ইয়াৰ পৰা অনুমান হয় সেই কালত মধ্য এশিয়াৰ আৰু লুইত ভূমিৰ মাজত যাতায়ত বেচ সুচল আছিল। সেইহে হ'ল সকলে লুইত ভূমিলৈ প্ৰৱৰ্ত্তন কৰাটো অসম্ভৱ বুলিব নোৱাৰি।

নদী বা সমুদ্ৰৰ পাৰত বা পৰিবেশত থকা মানুহৰ আৰু অৱশ্যম্ভৱ পাৰ্বত্য অঞ্চল আৰু শিলাময় বা বৰফময় পাৰ্বত্য অঞ্চলত বাস কৰা মানুহৰ সংস্কৃতিৰ পাৰ্থক্য নিশ্চয় আছে। আকৌ এনবোৰ অঞ্চলত বাধাত পৰি বসতি কৰা জাক তাত থাকিবলৈ ভাল পায় বসতি কৰা আৰু মানুহৰো সংস্কৃতি ৰীতি নীতি দেখাত মিল থাকিলেও মূলতঃ কিছু পাৰ্থক্য থাকে। অসমৰ মাজুলীত বাস কৰা কলিতা আহোম বা চুতীয়া মানুহ আৰু কৈবৰ্ত্ত মানুহৰ চিন্তা

চৰ্ছা ৰীতি নীতি দেখাত একে হ'লেও কোনো ক্ষেত্ৰত পাৰ্থক্য নথকাও নহয়। যদিও দীৰ্ঘ দিন একেলগে থকাৰ ফলত এনে পাৰ্থক্য যথেষ্ট কম গৈছে। তথাপিও আনখিনি মানুহতকৈ কৈবৰ্ত্ত সকলহে নদী জীৱি বা জলপ্ৰিয় লোক বুলি প্ৰথমে ক'ব লগা হয়। নদীপ্ৰিয় গোষ্ঠিৰ মানুহে নদী জলক শক্তি মন্ত্ৰ দেৱী বা দেৱতা জ্ঞান কৰি ত্ৰান কৰ্ত্তা হিচাবে চিন্তা কৰে। আৰু অত্যাশ্ৰয় মানুহৰ দৰে জলৰ মাজৰ মায়াবয় শক্তিক কেন্দ্ৰ কৰি নানান আচাৰ ৰীতি, বিশ্বাসত লোৱাব উপৰিও সেই সম্পৰ্কীয় গীত মাত, কাহিনী ৰচনা কৰে। লুইত ভূমিতে পানীকেই প্ৰিয় আৰু ত্ৰান কৰ্ত্তা বুলি ভবা লোক বিয়পি আছিল বুলি ধাৰণা হয়। কাৰণ "কমলা কুৰবীৰ" কাহিনী, আৰিমন্ত ৰজাৰ কাহিনী আদিৰ দৰে কাহিনীৰ উপৰিও ইয়াৰ জন সমাজত নৈ লগত নৈৰ বিবাহ, নৈৰে গুপ্ত ধন সম্পত্তি বিচাৰি বাট সলোৱাৰ অনেক কাহিনী সৰবৰাহী হৈ যুগে যুগে মানুহৰ মুখে বাগৰি আহিছে। এনে ধৰনৰ বিশ্বাস পুৰণি কালৰ কোনো কোনো ঠাইত থকাৰ খবৰ পোৱা যায়। প্ৰাচীন মিতৰত নীল নদীত প্ৰাৱন আনি কাষৰীয়া অঞ্চল সাৰুৱা শত্ৰু সন্তৰা কৰিবৰ বাবে মিতৰ বাসীয়ে নদীখনত বছৰি একোগৰা নী স্তম্ভৰূপে সালসলুতা কৰি লুইত ভূমিৰ কমলা কুৰবীৰ দৰে ছলাই দিছিল। এই কাৰ্য্যক তেওঁলোকে নৈ খনক কৰা বিবাহ দিয়া বুলি গণ্য কৰিছিল। পাচলৈ অৱশ্যে মাৰীৰ সলনি ডাঙাপা গোমধানৰ গছ ওখ ভেটি বান্ধ কই নৈত ভেটা মাৰি পানী তুলি তল নিয়াইছিল। কোনো কোনো ঠাইত আকৌ পুৰণিতৰ হতুৱা সোণ ৰূপ দান দি নৈৰ দেৱতাৰ সহায় বিছাৰিছিল। এই দেশতো আতোম স্বৰ্গদেৱ ৰূপ, সোণ কে ভৰাই লুইতৰ দান টি দেশৰ শত্ৰু নাশ কৰিবলৈ সফল মিনতি কৰাৰ কথা বুৰঞ্জীত আছে। কছাৰীৰ সেনাপতি আৰু মন্ত্ৰীয়ে শত্ৰুৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ বট ভিক্ষা কৰি খোজ কাঢ়ি লুইত পাৰ হোৱাৰ কাহিনীও আছে। এই ধৰণৰ কাহিনী আৰু গীতবোৰ সংগ্ৰহ কৰি বিচাৰ কৰি চালে দেশ খনৰ ভৌগলিক পৰিবৰ্ত্তন আৰু জাতীয় জীৱন,

সংস্কৃতি আদিত তাৰ প্ৰভাৱৰ উপৰিয়ো এনে কাহিনী আৰু বিশ্বাস
লৈ জীৱন নিৰ্বাহ কৰা এই দেশৰ অতীত কালৰ জাতিৰ খবৰ
পোৱা যাব পাৰে। এনে খবৰে আকৌ মানৱ ইতিহাস আৰু
সংস্কৃতিৰ আদান প্ৰদানৰ অধ্যয়নত নতুন পথ মুকলি কৰিব পাৰে।

চীন মঙ্গোল জন গোষ্ঠীৰ লোকো এই দেশত যথেষ্ট আৰু
পুৰণি। তেওঁলোকৰ ভিতৰত হেৰোৱিয়াল কছাৰি, আদি, দফলা,
মিচিং আদি বিভিন্ন ঠালৰ লোক আছে। তেওঁলোকৰ ভিতৰত
সৰ্বশেষ প্ৰৱৰ্ত্তনকাৰী লোক সকল টাই বা শ্যাম ঠালৰ। এওঁ
লোকৰ সংস্কৃতিৰ সমলবোৰৰ পৰা অনুমান হয় তেওঁলোকৰ চিন্তাত
নদী বা পানীতকৈ ওখ ঠাই বা পৰ্বতীয়া অঞ্চলৰ পৰিবেশৰ প্ৰাধান্য
বেছি। কোছ বজাৰ প্ৰভৃতি যেনেকৈ হস্তমন্ত্ৰ দস্তি, আহোম সকলৰ
প্ৰভৃতি উৰণীয়া সিংহ আৰু অন্যান্য সকলৰ কুকুৰা, মেকুৰী, মেথোন,
বাঘ আদি। এওঁলোকৰ অন্যান্য সা-সজুলিয়ো পৰ্বতীয়া অঞ্চলত
ব্যৱহাৰৰ উপযোগী বুলি অনুমান হয়।

লুইত ভূমিত আৰ্য্যসকলে উপনিবেশ পতা সম্পৰ্কে নানান জননা-
কল্পনা শুনা যায়। কিন্তু ইয়াৰ সঠিক অৱস্থা বা কাল নিৰ্ণয় হৈছে
বুলিব নোৱাৰি। আৰ্য্যসকল ককেচিয়ান জনগোষ্ঠীৰ শেহতীয়া কৈদ
বুলি কোনো কোনে কয়। এইলোকে হয়তো একো একোটা দল
হিচাপে মধ্য-প্ৰাচ্যৰ পৰা আহি উত্তৰ ভাৰতত উপনিবেশ পাতিছিল।
কিন্তু লুইত ভূমিলৈ তেওঁলোকৰ আগমন ছেগা-ছোবোকাকৈ কম সংখ্যাবেহে
হৈছিল যেন লাগে। লুইত ভূমিৰ খিলঞ্জীয়া লোকসকলৰ বাহিৰ জগত
লৈ যোৱাৰ পথ গংগা উপত্যকাইদিয়ে সুচল আছিল। সেউবাবেই
ভাৰতত আৰ্য্যৰ প্ৰতিপত্তি বঢ়াব লগে লগে লুইত ভূমিৰ লোকে
আৰ্য্যসকলৰ লগত লেনদেন কৰিবলৈ বাধ্য হৈছিল। ফলত যুদ্ধ
আৰু মিত্ৰতা দুয়োটাই চলিছিল। ইয়াৰ বাবেই কালক্ৰমত বুদ্ধন
সংখ্যক আৰ্য্যালোক এইদেশলৈ আহি আহি বসতি কৰিব পাৰিছিল
বুলি বিশ্বাস হয়। সন্ধি আৰু সংগ্ৰামৰ জৰিয়তে ইতিমধ্যেই আৰ্য্য-
সংস্কৃতিৰ অনেক সম্পদ লুইত ভূমিৰ বিভিন্ন জাতিৰ সংস্কৃতিৰ

মাজত সোমাই জীণ গৈছিল যেন অনুমান হয়। কাৰণ ভাৰতত
মুছলমান ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা হোৱাৰ পাচতো এনেদৰেই ইছলাম সংস্কৃতি,
চিন্তাধাৰা আৰু আনকি বুদ্ধন সংখ্যক মুছলমান লোক ইয়াত বসতি
কৰি ইয়াৰ জনগোষ্ঠীৰ অৱয়ব বৃদ্ধি কৰিছিল।

অসুৰ, দানৱ, স্বাইথিয়ান আদি অমঙ্গলীয় আৰু ঘাইকৈ
ককেচীয় গোষ্ঠীৰ অন্ত লোক এই দেশত অতি প্ৰাচীন কালতে প্ৰৱেশ
কৰাৰ সম্ভাৱনাৰ কথা আগতে উল্লেখ কৰা হৈছেই।

এই সকল দেশখনত এইদৰে বিভিন্ন গোষ্ঠীৰ লোকৰ সকলক দল
ছেগা-ছোবোকাকৈ আহি বসতি কৰাৰ বাবেই ইয়াত কোনো এটা
বিশিষ্ট জনগোষ্ঠীৰ লোক আভিও অকলে সংখ্যাগৰিষ্ঠ হ'ব পৰা নাই।
অন্যহাতে তেওঁলোকৰ মাজত থকা বৈ-সাদৃশ্য যিখিনি প্ৰবল হৈছে তেওঁ-
লোকৰ একত্ৰ অস্তবায় হ'ব পৰা নাই। নিজৰ নিজৰ অস্তিত্ব বন্ধাৰ
ধাৰিততেই তেওঁলোকৰ বাবে সমবতকৈ সম্প্ৰীতি বেছি প্ৰয়োজনীয়
হৈ পৰিল। নেদেহে পৰস্পৰে পৰস্পৰৰ ত্ৰুটি-বিচ্যুতি যিখিনি আও-
কান কৰি প্ৰয়োজনীয় গুণখিনি প্ৰদৰ্শন কৰি বা ওলগ জনাই চলি
যাবলৈ বাধ্য হ'ল। এনে অৱস্থাৰ ফলত সংস্কৃতিৰ ঐকান্তিক আৰু
স্বাভাৱিক লেনা-দেনা গঢ় লৈ এনেকপ পালেগৈ যে কোন পদ
বস্তু বা সমল বা বিশ্বাস কোনে কাৰ পৰা ললে, কোনপদ বস্তু
পোনে কাৰ আছিল, তাক ঠাৱৰ কৰা টান হৈ পৰিল। এনে
সংমিশ্ৰণৰ এটা জীৱন্ত উদাহৰণ হ'ল — সমগ্ৰ লুইত ভূমি ব্যাপি
উদযাপিত হোৱা বিহু উৎসৱটো।

আৰ্য্য সকলৰ বিয়ুৰ সংক্ৰান্তিয়েই বিহুৰ উৎস বুলি যিদৰে কোনো-
ৰে ভাৱে, সেই একেদৰে দেউৰী-চুতীয়া সকলৰ 'বিহু' (বিচ্ছু) কো
ইয়াৰ মূল বুলি ক'ব পাৰ। ঠিক তেনেকৈ মধ্যভাৰতত বাস কৰা
ড্ৰাবিড়ী জনজাতিৰ কুটিয়া বন্দ আদি জাতিৰ "বিচ্ছাৱিলী" উৎসৱ
আৰু এই সময়ত তেওঁলোকে হাঁহ কণীৰ আকাৰৰ শিলৰ টুকুৰা ধানৰ
ডালত স্থাপন কৰা পদ্ধতি অসমৰ বহাগৰ বিহু আৰু সেই বিহুত পতা
কণীযুঁজৰ পদ্ধতিৰ সমসৰ। অসমৰ দেউৰী সকলে বিহু অতি নিষ্ঠাৰে

পাঠে। দেউৰী সকল চুতীয়া সকলৰ পূজাৰী। মধ্যভাৰতৰ পাহাৰী
জোৰা জাতিৰ মাজতো এনে উৎসৱ আছে। তেওঁ লোকেও এনে উৎসৱত
আগভাগ লোৱা তেওঁলোকৰ ধৰ্ম্মযাজক সকলৰ “দিহৰি” বোলে। সেই
ঠাইৰে ডোঙৰীয়া জাতিয়ে আকৌ পূজাৰীক “বিজু” বোলে আৰু “তেওঁ
-লোকৰ “ভিহনি” নামৰ মাজুলিক উৎসৱকো বিহুৰ আদিকপ বুলি
কবলৈ থল নথকা নহয়। সেইদৰে আকৌ “কোছে” আৰু “ৰুডো’
বোলা’ হ’ল সকলো বসন্ত আৰু হেমন্ত কালত পৰা
মাংগলিক উৎসৱকো এই বিহুৰ উপবিপুলক বুলি ক’ব
পৰা যাব। অগ্ৰহাতে কৰ্কেচীয়া জনগোষ্ঠীৰে পূৰ্বপূৰ্ণ যুৰোপ মহাদেশত
বিস্তৃত ভাৱে প্ৰচলন থকা “মে উৎসৱ” প্ৰণালীতো বিহুৰ চিন
প্ৰকট। যুৰোপৰ মে প’ল উৎসৱ, লুইত পাৰৰ ভ-ঠেসি অক
জয়ন্তীয়া সকলৰ বেহদিং গ্ৰামৰ সদৃশ উৎসৱ।

বিহুৰ দিনা গাভৰু সকলৰ বাবে কপোফুল সংগ্ৰহ প্ৰথাৰ উৰ্ণন
অসমত বেচিকৈ প্ৰচলন আছে। সংহ সংখ্যক লোকে ইয়াক
কেৱল কপসজ্জাৰ বহুবেকীয়া সম্বল হিচাবেই ধৰি লৈছে। কপো
ফুল বান্ধা বা ভিন্ধা জাতীয় গছ। আজি কালি orchid বুলিলেহে
নতুন চাম মানুহে সহজে বুজে। Orchid আজিকাল আন্তৰ্জাত্যৰে
পৰিচয় হৈ পৰিছে। কিন্তু অতীত অসমত ই সকলোৰে সমাদৰ
বস্তু আছিল। প্ৰাচীন উত্তম উদ্ভান, ঘন-গাৰীৰ গছ-গছানত, ই অপৰিহাৰ্য্য
আছিল। “প্ৰতি ডালে ডালে বিন্দা বান্ধ আছে” বুলি
দিয়া কীৰ্ত্তন দিয়া উপবনৰ বৰ্ণনাই তাৰ সাক্ষী। নাৰীৰ খোপাত
নাহৰ, ডগৰ, কেতেকী ফুল থাকিলেও তেওঁলোকক কপো ফুলেহে
তৰাৰ বা তাৰ হে প্ৰয়োজন বেছি, এই কথা আমাৰ গাঁতে মাত
প্ৰচাৰ হৈছে। ইয়াৰ তাৎপৰ্য্য নথকা নহয়। Orchid বা বিজু
প্ৰজনন শক্তি - দায়ক মঙ্গলময় বুলি যুৰোপৰ পৰা কন্বোডিয়ালৈ
জনসমাজত বিশ্বাস চলি আহিছে। যুৰোপত জুইদ সকলে ইয়াক
বিশেষ সন্মানৰ চকুৰে চাইছিল। এওঁলোকৰ উপৰিয়ে ইউৰোপীয়
জন সমাজত এই গছ আৰু ফুলক মঙ্গলময় বুলি বিশ্বাস কৰি সন্মানেৰে

দিনবাৰ চাই, সংগ্ৰহ কৰিছিল। বিন্দা গছৰ তলত গাভৰু আলিঙ্গনত
বাধা নথকা বুলি যুৰোপত জন বিশ্বাস প্ৰচলিত। কন্বোডিয়াত
ভেতেলী গছত গজা বিন্দাক মাটিৰ পাত্ৰত, থিয় হুপৰীয়া গৈ, সংগ্ৰহ
কৰি তাৰ পৰা সুবাস্তাতীয় বস উৎপাদন কৰি অমৃত সদৃশ বিবেচনাৰে
ব্যৱহাৰ কৰিছিল। আফ্ৰিকাতো কোনো কোনো ঠাইত একেদৰেই
এই গছ ব্যৱহাৰ হৈছিল। অসমত বিহুৰ দিনত নাৰীৰ খোপাত
কপোফুলৰ ব্যৱহাৰ সেইবাবে সাধাৰণ কপসজ্জাৰ সমল বুলি এৰি
থৰ পৰা নাযায়। এইফুলৰ ব্যৱহাৰৰ ঐতিহ্য আৰু বিশেষ অৰ্থ
ইয়ালৈ নিশ্চয় আছিল।

বৰ্ত্তমানে বিহুক ডিমছা, বড়ো, বাভা, মিছিং, দেউৰী, চুতীয়া আৰ্থাগোষ্ঠী
লোক, প্ৰত্যেকেই নিজৰহে একচেতিয়া সম্পদ বুলি গোবোহনি
মাৰি আছে। কিন্তু দেখা যায় ই বাৰো এংচেতীয়া সম্পদ
নহয় অথচ ই সকলোৰে বাপতি সাতোন। লুইত পৰীয়াৰ অসমীয়া
নামটোৰ দৰেই বিহুটো এটা ‘সমবায়ী’ উৎসৱ বুলিহে দৃঢ় ধাৰণা
হয়। মাঘ বিহুৰ অৱস্থাও তেনেকুৱাই। কাতিবিহু যি অনুষ্ঠান
বাক আঘোনৰ নখোৱা লক্ষ্মী আনাৰ যি অনুষ্ঠান সেই অনুষ্ঠানো
দক্ষিণ পূৱ এশিয়া আৰু যুৰোপৰ খেতিয়কৰ মাজত প্ৰচলিত
অনুষ্ঠানৰ লগত বিশেষ সাদৃশ্য আছে। এই ক্ষেত্ৰত অৱশ্যে মন কৰিবলগীয়া
কথা হ’ল লুইত ভূমিত ধানৰ লখিমী চপোৱা অনুষ্ঠানৰ লগত
দক্ষিণ পূৱ এশিয়া দেশৰপৰা উৎসৱতকৈ গোমধানৰ খেতি কৰা
যুৰোপ বাসীৰ লখিমী চপোৱা উৎসৱৰ নগত হে বৰ বেছি মিল
হোৱা যেন লাগে।

লুইত পৰিয়াল মনে সম্ভৱ চিন হিচাবে শবাই ব্যৱহাৰ কৰে।
বিস্তৃত ঋতুপূৰ্ব কালৰ মেছপটমীয়া দেশৰ আৰু অলপতে পশ্চিম
ভাৰতৰ গোল’ঠ অঞ্চলত আশ্ৰিত হৈ-বা সেইকালৰ (খৃঃ পূঃ)
প্ৰাচীন নগৰৰ বুকুৰ মহিশালীৰ মৰাশৰ জকাৰ লগতো এনে শবাই
পোৱা গৈছে। লুইত ভূমিক নতুন তেওঁৰে সজাই তোলা ইজ্জৎবাণী
টাই বজা আৰু ডাঙৰীয়া সকলৰ মৈদামতো মৌ সিদিনালৈকে

বৃত্তকৰ লগত শব্দই দিয়া প্ৰথা চলি আছিল। শ দাহ কৰোতা অতুলোকেও ইয়াত, যতকে ব্যৱহাৰ কৰা শব্দই, বটা আদি সজুলি আদিয়ে ব্ৰাহ্মণক দান কৰা প্ৰথা চলি আছে। এই সজুলিবোৰ আদিতো কাৰ আছিল আজি ডাঠি কৰ পৰা নাসায়।

কামৰূপ ৰাজ্যৰ জীৱন কালৰ ওৰ পৰাৰ পাচতে ইয়াত গঠিত হোৱা কোচ, হিড়িম্বা, চুতীয়া ৰাজ্যও লাহে লাহে নিশকতীয়া হৈ, সেই সময়তে জন্মলোৱা আহোম ৰাজ্যৰ প্ৰভাৱৰ জলত মগ্ন হ'ল। ইয়াৰ ফলত লুইতভূমিৰ ভাষা-সংস্কৃতিয়েও নিজৰ “কামৰূপে” নামটো সলাই “অসমীয়া” নামেৰে নতুন বেশত সাজি-কাচি ওলাল। আনকি আহোম ৰাজ্যৰ লগে লগে শেষলৈকে কোচ আৰু বহাৰী ৰাজ্য বৰ্দ্ধি থকা স্বৰূপে সমগ্ৰ ভূমি থও অসম নামেৰে আৰু সমগ্ৰ লুইতপৰীয়া বাইজো” অসমীয়া নামেৰেহে প্ৰখ্যাত হ'ল।

আহোম আৰু অসম এই শব্দ দুটা লুইতপৰীয়া ভাষাৰ যমজ সন্তান বুলিব পাৰি। শ্ৰাম দেশৰ টাই কোৱৰ চুকাফা আৰু তেওঁৰ সহচৰবৃন্দক কেন্দ্ৰ কৰিয়েই যে আহোম শব্দৰ সৃষ্টি তাত সন্দেহ নাই। ইয়াৰ মূল বোধহয় শ্ৰাম ভাষাৰ ‘আও-হুম’ শব্দ। ‘আও হুম’ৰ অৰ্থ বোধহয় এগোট বন্ধা সন্মিলিত হোৱা। টাই কোৱৰ চুকাফাই লুইত ভূমিত পদাৰ্পন কৰি থিত লৈ নিজৰ লগত অহা মানুহ-হৰ পিয়ল কৰি গম পালে যে অনেক জন হানি হ'ল, অনেক হেৰাল, অনেকক আকৌ বাটে বাটে এতিথি আহিব লগা হ'ল। সেইবাবে তেওঁৰ লোক বল কিছু কম হোৱাত স্থানীয় বৰাহী, মৰান, চুতীয়া, নগা আদি জাতিৰ মাজৰ সঁজাত পোৱা মানুহক নিজৰ লগবীয়া কৰি লৈছিল। তাৰোপৰি অনেক থলুৱা লোকে নিজে আগবাঢ়ি আহি তেওঁক আকোৱালি লৈছিল। লুইত ভূমিৰ সীমাত ভৰি দিয়ালৈকে চুকাফাই তেওঁৰ প্ৰতিবন্ধক হোৱা নগা আদি জাতিক অতি কঠোৰ হাতেৰে নাশ কৰি আহিছিল। কিন্তু লুইত ভূমিত ভৰি দিয়েই তেওঁ হাতৰ অসি অতঁৰাই, থৈ নিজৰ ব্যক্তিত্বৰ প্ৰভাৱে সকলোকে মোহি আলাসৰ লাক হৈ পৰিল। এই দৰে চুকাফাক

আবৰি ধৰি তেওঁৰ নেতৃত্ব এগোট বান্ধি থিয় হোৱা সকলোকে সমুহীয়া ভাৱে বুজাবৰ বাবেই হয়তো প্ৰথমে শ্ৰাম ভাষাৰ এই আও-হুম শব্দটো ব্যৱহাৰ হৈছিল। পিচৰ কালত এনে লোকৰ ব্যাপ্তি আৰু বেচি হোৱাত আহোম বা আওহোম নামটোৱে সমগ্ৰ দেশ সামৰি ললে। সেইবাবে আহোম শব্দটো সম্প্ৰীতি আৰু সমবায় সূচক বুলিহে কব পাৰি। কাৰণ দেশস্থ সকলো প্ৰজাই এই সম্প্ৰীতি মূলক ঐক্যত ভাগলৈ নিজৰ নিজৰ কৃষ্টি সংস্কৃতিৰ বাচকবনীয়া দানেৰে এক নতুন সংস্কৃতি আৰু জাতিৰ সৃষ্টি কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল অথচ নিজৰ কৃতিয়া অস্তিত্বকো হেৰুৱাব লগা নহল। এই দৰেই চুকাফা নেতৃত্বত এতিটো লুইত পৰীয়া জাতিয়েই যেন এক ৰাজনৈতিক সমবায় সমিতি গঢ়ি তাৰ অংশীদাৰহৈ এই সমিতিখনক “অসমীয়া জাতি” নামেৰে নামাকৰণ কৰিলে। ই যে সম্প্ৰীতি জাত সমবায় সমিতি তাৰ প্ৰমাণ হ'ল লুইতভূমিত প্ৰবেশ কৰাৰ লগে লগে চুকাফা আৰু তেওঁৰ সহচৰ গনে হাতৰ অসি এৰাব ফকঁত ভৰোৱাৰ পচত চুকাফাৰ মৃত্যু পৰ্য্যন্ত তাক পুনৰ উলিয়াব লগা নহৈছিল। এইদৰে নিজৰ বুদ্ধি, ব্যক্তিত্ব আৰু সম্প্ৰীতিৰ প্ৰভাৱে ৰাজ্য জয় কৰি বহাত টাই কোঁৱৰ চুকাফাক ভাৰত সত্ৰাট অশোকৰ সমসৰ বুলিব পাৰি।

লুইত পৰীয়া বিভিন্ন জাতিৰ অনেক লোকেই ‘হ’ বৰ্ণটোক স হিচাবে আৰু ‘স’ বৰ্ণটোক ‘ত’ হিচাবে উচ্চাৰণ কৰা আজিয়ে পোৱা যায়। হোঁকাক সোকা বুলি, হেৰোৱাক সেৰোৱা বুলি উচ্চাৰণ কৰাতো আজিও আকস্মিক কথাত হৈ পৰা নাই। এই সকল বাইজৰ উপৰি-পুৰুষৰ মুখত পৰি ‘আহোম’ শব্দটো আসোম আৰু শেষত ‘অসম’ আৰু অহম হোৱাটো অসম্ভৱ নহয় বা কেনে অনুমান সৰুতে ভিত্তিহীন বুলি কোৱা টান। বিদেশীৰ মুখত আকৌ অসম টৈ ‘অচম’ হোৱা বুলি অনুমান কৰিব পাৰি কাৰণ লুইত পৰীয়াৰ বাদে আনে ‘স’ বৰ্ণক ‘চ’ হিচাবেহে উচ্চাৰণ কৰে। ‘অসম’ বা “অসমীয়া” শব্দয়ে সমবায় আৰু সম্প্ৰীতি সূচক তাৰ ইঙ্গিত পুৰণি বুৰঞ্জী সমূহতো থকা যেন অনুমান হয়। এই বুৰঞ্জীবোৰত অহম বা আহোম নামৰ অন্তৰ্ভুক্ত হোৱা মানুহৰ ভিতৰত, কোচ, কছাৰি, চুতীয়া, গাৰো মিচিং

নগা, টিপৰা, ববাহী, মৰাণ, কলিতা আৰু আনকি শেষলৈ ব্ৰহ্মণো পোৱা যায়। সেয়েহে কব পাৰি যে “অসমীয়া জাতি” বুলিলে এটা সমবায় জাতিবোৰে বুজাই, কোনো এক নিৰ্দিষ্ট কুল বা সম্প্ৰদায়ৰ লোকৰে গঠিত জাতিক বুজাই। লুইত পৰীয়া সকলো জাতিয়েই এই “জাতিৰূপী সমবায় খনৰ” সমান ভোট থকা অংশীদাৰ, লাগিলে এই অংশীদাৰী কোনো এটা জাতি লোক বুলি, আৰু গুৱিয়া সংস্কৃতি আদিত অন্য অংশীদাৰ জাতিত কৈ চহকী বা দুখীয়াই হওক। মুচলমান খন্দী তুৰ্কী আৰু মোগল জাতিৰ লোকেও নানান ৰাজনৈতিক আৰু সমাজনৈতিক লেনদেনৰ মাধ্যমে উৰ্ত্তৰ ভাৱতৰ পৰা আহি লুইত ভূমিৰ বহি ইয়াৰ খিলঞ্জীয়া জাতি বোৰৰ লগত যোগদি এই “জাতি সমবায়”ৰ অংশীদাৰ হৈ ইয়াৰ বহুকণী বঙৰ আৰু একগা বঢ়ালেহি। এতিয়া সমবায় জাতিৰ একাক দৃঢ় কৰাত সহায় কৰিলে ৰজা চুকাফাৰ উত্তৰাধীকাৰী সকলে কৰা “পাইক খেল ফৈদ” ভিত্তিৰ শাসন প্ৰণালীয়ে। বৰ্ত্তমানে অৱশ্যে বাহিৰা প্ৰভাৱৰ কবলত পৰি অকা দফলা-অবৰ, নগা-গাক-খাচীয়া সকলে এই সমবায় জাত সমাজৰ পৰা নিজ নিজ অংশ বা Share উঠাই নি পৃথকে আছেগৈ। কিন্তু ৰাজনৈতিক ক্ষেত্ৰত এনেদৰে অংশ উঠাই নি সদহে কিছু লাভবান হ’লেও অৰ্থ-নৈতিক আৰু সাংস্কৃতিক দিশত ই দীৰ্ঘ কাললৈ সম্ভৱ বহুবৰ্ষেন লাগে। কাৰণ আৰ্থিক আৰু সাংস্কৃতিক দিশত এওঁলোকৰ বহুতেই নিজক সম্পূৰ্ণ পৃথক কৰি দেখুৱাবলৈ হ’লেও বাহিৰৰ সংস্কৃতি আদিৰ পৰা দান বংগী ৱত লগা হৈ বাহিৰৰ হেঁচাত নিজৰ ঐতিহ্যক গ্ৰহণ কৰিব লগা হ’ব পাৰে। প্ৰকৃতপক্ষে লুইত পৰীয়া ভাষা-সাংস্কৃতিক একেবাৰে পৰিহাৰ কৰাৰ চেষ্টা কৰা অনেক আজি পশ্চিমীয়া সংস্কৃতি ধাৰণ কাৰণ, নাইবা লুইত ভূমিৰ বাহিৰৰ সংস্কৃতি আদিক নিজৰ “কৰি” লবলৈ কচৰং কৰি থকাতে নিমগ্ন হোৱা পৰি লক্ষিত হৈছে। এনে প্ৰচেষ্টাই মানুহৰ স্বতঃস্ফূৰ্ত্ত প্ৰগতিৰ বিকাশক বাধাহে প্ৰদান কৰে। স্থানীয় জলবায়ুৰ প্ৰভাৱত উদ্ভৱ আৰু পুষ্ট-বৃক্ষক ঠেলি অনাঠাইব বৃক্ষক সেই ঠাইত

কলেও সি কিছুকালৰ পাচত নিজৰ স্বভাৱ এৰি আৰু স্থানীয় স্বভাৱো লব নোৱাৰি নিজতৰীয়া হৈ নিশকতিয়া হোৱা সাধাৰণতেই সম্ভৱপৰ কথা। নিজ নিজ বৈশিষ্ট্য আৰু সুতীয়া অস্তিত্বক ৰক্ষা কৰিও, লুইতভূমিৰ অজস্ৰ নদী নলাই, তিব্বতৰ পৰা নামি অহা এমুতি পানীক সমুহীয়া ভাৱে আকঁৱালি লৈ যি দৰে গঢ়ি তুলিলে চিৰন্তন অনিৰুদ্ধ গতিৰ এক মহা দাছ ব্ৰহ্মপুত্ৰ মহানদ, — সেই দৰেই লুইতভূমিৰ সকলো সৰু বৰ জাতি উপজাতিয়ে নিজ নিজ অস্তিত্ব, নিজ নিজ বৈশিষ্ট্য ৰক্ষা কৰিও, — শ্যাম দেশৰ পৰা নামি অহা এদল লোকক সমুহীয়া ভাৱে আপোন বুলি আকোৱালি লৈ গঢ়ি তুলিলে এই সম্ভ্ৰান্ত, ঐতিহ্য মণ্ডিত “সমবায়-জাতি-সমাজ” যাৰ নাম হ’ল “অসমীয়া”।

জীয়াই থাকক আৱিৰ্ভাৱিত ধাৰেৰে নিজৰ অস্তিত্বক ৰক্ষা কৰি, নিজৰ একমুখী গতিক বোৱাই ৰাখি, ব্ৰহ্মপুত্ৰক চিৰ শক্তি মন্ত কৰিবলৈ — লুইত ভূমিৰ এই অজস্ৰ নদী নলা, — জীয়াই থাকক নিজৰ বৈশিষ্ট্যক সম্ভ্ৰান্তশালী কৰি, নিজৰ প্ৰসংশনীয় “সমবায় - সম্প্ৰীতিৰ” স্পৃহাক প্ৰবল কৰি — চিৰ মহিমাময় অসমীয়া জাতিক বিশ্ববৰ্ণে, যুগমীয়া কৰি ৰাখিবলৈ লুইতৰ পাবৰে খিলঞ্জীয়া জাতি গোষ্ঠিৰ দল —

“বাজক ডবা বাজক শৰ্খ বাজক মৃদং খোল

অসম আকৌ উন্নাত পথত

জয় আই অসম বোল

জয় আই অসম

কপবাণী প্রেছ, গোলাঘাট ।
